

ת"פ 49868/01/16 - מדינת ישראל נגד עאמר רזק

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 49868-01-16 מדינת ישראל נ' רזק
בפני כבוד השופטת ג'ויה סקפה שפירא

בעניין: מדינת ישראל
נגד
עאמר רזק
המאשימה
הנאשם

ב"כ המאשימה: עו"ד רועי קרדי

ב"כ הנאשם: עו"ד יעקב ג'בר

הכרעת דין

כללי

1. החלטתי לזכות את הנאשם מהעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.
2. הנאשם מואשם בעבירות החזקת סכין, לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין התשל"ז-1977 ותקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לאותו חוק.
3. על פי המתואר בכתב האישום, ביום 20.9.14, בשעה 14:00, או בסמוך לכך, הגיע הנאשם עם רכב מזדה בעל לוחיות זיהוי שמספרן 66-911-29 לביתו של המתלונן בעקבות סכסוך עסקי בין אחיו של הנאשם למתלונן. הנאשם עלה לדירת המתלונן, בעוד אחר, איברהים רזק, נותר להמתין סמוך לרכב. הנאשם ניגש לדלת ביתו של המתלונן, דפק בדלת והמתין שיפתחו לו. נכדיו של המתלונן ששהו באותה העת בבית פתחו לנאשם את הדלת והוא ביקש מהם לקרוא למתלונן. כעבור מספר רגעים ניגש המתלונן לדלת הכניסה, שם פגש בנאשם, אשר ביקש ממנו לרדת לכניסה לבנין. המתלונן שאל את הנאשם למה לרדת ובשלב זה, בעוד נכדיו הקטינים של המתלונן עומדים לידו, שלף הנאשם סכין ודקר את המתלונן חמש דקירות שונות בחלקי גופו וברח מהמקום. הנאשם רץ לרכב, נכנס למושב הנהג, איברהים ישב לידו ושניהם ברחו מהמקום. כתוצאה מהמעשים נגרמו למתלונן חתכים בזרוע ידו השמאלית, בבטנו וברגלו השמאלית.

עמוד 1

4. תשובת הנאשם לאישום ניתנה ביום 16.2.17, ונטען באופן כללי לטעות בזיהוי. ביום 28.2.17, ניתנה כפירה מפורטת יותר, במסגרתה נטען, כי קיים סכסוך בין משפחת הנאשם לבין משפחת המתלונן על מקרקעין, ברם, למתלונן היו סכסוכים נוספים ואילו הנאשם עצמו לא הגיע באותו יום למקום האירוע. ב"כ הנאשם נשאל האם לנאשם יש טענת אליבי והשיב כי הדבר יוכח במהלך שמיעת הראיות, אך לא טען טענת אליבי קונקרטיית.
5. מטעם המאשימה העידו אשת המתלונן, שתי בנותיו, שני בניו, נכדתו ושכן של המתלונן וכן שני שוטרים שהיו מעורבים בחקירת התיק. בנוסף הוגשו שתי הודעות של הנאשם, דו"ח עימות שנערך בין הנאשם למתלונן, תמונות מזירת האירוע, תעודה רפואית על פציעתו של המתלונן, זיכרונות דברים ודו"חות פעולה שערכו השוטרים שחקרו את העבירה. מטעם ההגנה העיד הנאשם עצמו וכן הוגשו מסמכים רפואיים הנוגעים לנאשם.
6. המתלונן לא העיד, שכן הלך לעולמו ביום 22.1.17, טרם שמיעת הראיות. המאשימה ביקשה לקבל את הודעת המתלונן במשטרה לפי סעיף 10(1) לפקודת הראיות [נוסח חדש] התשל"א-1971 (להלן: "פקודת הראיות"). בקשה זו באה בפתחה של פרשת התביעה, טרם נשמעו או הוגשו איזה מהראיות. הגם שסברתי כי ראוי להכריע בבקשה לאחר שמיעת העדים, ביקשו הצדדים כי אכריע בה טרם יעלה מי מהעדים לעדות וכך עשיתי. בהחלטתי מיום 16.7.17, קיבלתי את הודעת המתלונן במשטרה כראייה קבילה לפי סעיף 10(1) לפקודת הראיות, תוך שקבעתי, כי משקלה ייקבע בהכרעת הדין.
7. במהלך שמיעת הראיות, קיבלתי כקבילים גם דברים שאמר המתלונן לבנו ס', דקות ספורות לאחר האירוע, כאשר הבן שהוזעק הגיע למקום, ואף זאת לפי סעיף 10(1) לפקודת הראיות, כחריג לכלל הפוסל עדות מפי השמועה.

הראיות

8. ס' תיאר בעדותו, כי לא היה עד ראיה לאירוע, אך נקרא למקום מיד לאחריו על ידי אמו שהזעיקה אותו. לדבריו, שאל את אמו מי הדוקר והיא אמרה שהיא אינה מכירה אותו. הוא הגיע לבית הוריו ומצא את אביו יושב בחצר הבית, מסביבו שכנים והוא מדמם ומחכה לאמבולנס. הוא שאל את אביו מה אירע והאב אמר לו, כי עמר רזק הוא שתקף אותו עם סכין יפנית, ברח מהבית עלה על רכב שהמתין לו בכניסה לבית ובו נהג אחיו, והם ברחו מהמקום. לדבריו של ס', אביו אמר לו שרדף אחרי הנאשם מהקומה השנייה ועד חצר הבית וכך ראה במי מדובר. העד הכחיש כי לאביו, שהיה סוכן לתיווך בקרקעות, היו סכסוכים אחרים מלבד עם אחיו הגדול של הנאשם.

בהודעת המתלונן במשטרה נאמרו דברים דומים לאלה שנשמעו מפיו של ס'.

9. ס.י., בתו של המתלונן, תיארה כי ביום האירוע היתה בבית הוריה, כשפעמון האינטרקום צלצל ואחיינה פתח את הדלת לאדם שצעק וקרא בשמו של אביה. אביה ישן בחדרו, אמה העירה אותו, הוא הלך לדלת והיא הלכה אחרי אביה. היא ראתה אדם שדחף את אביה ואז ראתה את אביה מגואל בדם. היא צעקה ורדפה אחרי אותו

אדם שירד למטה וסגר את דלת הבנין, במטרה למנוע ממנה לצאת. היא פתחה את הדלת, רדפה אחריו וראתה אדם עם מקל המחכה לו ליד רכב מסוג מזדה. השניים עלו לרכב וברחו. היא לא הספיקה לרשום את מספר הרכב. לדבריה, כשעזבה את הבית, אביה נותר על הרצפה וכשחזרה ראתה אותו יושב ממתין לאמבולנס. ס' הוסיפה, כי היא היתה היחידה שרדפה אחרי הדוקר ואביה לא רדף אחריו.

10. ה.א.ר., אשת המתלונן, תיארה בעדותה, כי ביום האירוע האינטרקום צלצל, בתה פתחה את דלת הבנין ונכדה פתח את דלת הבית לאדם שקרא בשמו של בעלה. היא ניגשה להעיר את בעלה והוא קם והלך לכיוון הדלת. האדם שהגיע שאל את בעלה האם הוא "א.ס.", ובעלה השיב בחיוב. האדם ביקש מבעלה לרדת עמו למטה. לדבריה, היא לא ראתה את רגע הדקירה, אך ראתה כי בעלה דחף את אותו אדם וקילל אותו לאחר שהיה מגואל בדם וחבול בידו ובבטנו. העדה תיארה כי הדוקר הרכיב משקפיים בצבע שחור וכי בעלה הכיר אותו ואמר שהוא מכיר אותו, אך לא נשאלה האם אמר לה מה שמו. לדבריה, בעלה נכנס הביתה והיא נתנה לו מגבת והזעיקה את בנה ולאחר מכן השכנים הורידו אותו למטה.

11. מ.א.ה., בתו של המתלונן, סיפרה בעדותה, כי ביום האירוע צלצל האינטרקום והיא ענתה ופתחה את הדלת הגם שלא ידעה במי מדובר. האדם שצלצל עלה לדירה והיא שמעה אותו קורא לאביה בשמו, אך לא יצאה מחדרה ולא ראתה אותו. אמה ניגשה להעיר את אביה, אשר יצא לכיוון דלת הדירה, ואז שמעה את קול אחותה צועקת. היא יצאה אחריה וראתה את אחותה ס' רודפת אחרי התוקף בצעקות. גם היא רדפה אחרי אחותה ומדלת הבנין ראתה רכב בורח מהמקום. היא חזרה לדירה וראתה את אביה מגואל בדם. העדה תיארה כי לא ראתה את הדוקר ולא את רגע הדקירה. היא תיארה כי שוחחה עם אביה לאחר הדקירה אך אינה זוכרת על מה שוחחו.

12. ע.א.ה. נכדתו בת ה- 15 של המתלונן, תיארה כי ביום האירוע היתה בבית סבה, שמעה צעקות וכשיצאה ראתה, כי על הרצפה בכניסה לבית ובחדר של סבה מרוח דם של הסב. עוד תיארה, כי ראתה את סבה חבול ויושב בחדרו והשיבה כי סבה לא הספיק לרדוף אחרי הדוקר וכי גם היא עצמה לא ראתה את הדוקר או את הדקירה.

13. שכנם של משפחת המתלונן, א.צ., המתגורר בדירה הנמצאת מתחת לדירת המתלונן, תיאר כי ביום האירוע ישב במטבח ביתו, אדם צלצל באינטרקום וביקש אדם אחר והוא הורה לו לצלצל לדירה אחרת הנמצאת בקומה למעלה. לאחר מכן שמע צעקות, פתח את דלת הבית וראה דם. לדבריו, לא ראה כלל את אירוע הדקירה.

14. א.א.ר., בנו של המתלונן, תיאר בעדותו שני אירועים שבהם הותקף, האחד על ידי אדם בשם איברהים והשני על ידי אדם בשם עמר. אודה כי התקשיתי להבין כיצד עדותו רלבנטית לאירוע.

15. דו"ח פעולה של השוטר רואד גואנמה (ת/16), מתאר כי הוזעק למקום עקב תקיפה וכשהגיע פגש במתלונן

ישב על כיסא בפתח הבנין, עטוף במגבת לבנה ומדמם מבטנו ומרגלו ומסביבו כעשרה אנשים. ניידת מגן דוד אדום שהגיעה יחד איתו למקום, טיפלה בפצוע והוא קיבל מס', בנו של המתלונן, את שמות החשודים שדקרו את אביו, הנאשם ואיברהים אחמד רזק, וכן את מספר רכב המזדה שבה ברחו.

16. מהמסמך הרפואי ת/18 עולה, כי המתלונן טופל בבית חולים לאחר האירוע, וכתוצאה מהדקירה נגרמו לו חתך שטחי לאורך הבטן והחזה התחתון מצד שמאל. החתך אינו עמוק וחדר את העור בלבד. חתך נוסף רוחבי נגרם באזור הצלעות משמאל וחדר אל השומן התת-עורי.

17. בהודעתו של הנאשם מיום 21.9.14 (ת/8), הוא הכחיש כי פגע במתלונן, תיאר כי הוא נכה ואינו עובד ואמר כי ביום הקודם שבו אירע האירוע, הוא קם משנתו סמוך לשעות 14:00-15:00, בשעה 16:00 הלך למסגד אל אקצא וכעבור מחצית השעה חזר לביתו עם אביו ונשאר בבית עד השעה 21:00, אז יצא לרחוב לשתות כוס חלב ולעשן סיגריה. הנאשם הכחיש כי יום קודם לכן נסע לאאאא, או כי נסע ברכב, אמר כי אינו מכיר אדם בשמו של המתלונן, ס.א.ר., אך אמר כי מכיר את ס.א.ר. וכי יש לו "בעיות" עם א.ס., שאינו יודע את שמו הפרטי והם מנהלים משפט על כספים שנלקחו על ידו ולא הוחזרו. לדבריו, מדובר באירוע ישן שאירע שלוש או ארבע שנים קודם לכן והוא אינו מעורב בו, אך שמע את בני משפחתו מדברים עליו. הנאשם אמר, כי ראה את המתלונן פעם אחת בלבד כשהיה בבית משפט וכך גם את בנו של המתלונן, ס'. עוד טען הנאשם, כי אינו יודע היכן נמצא ביתו של המתלונן ואישר כי היה בחברת אחיו איברהים ביום הקודם בעיר העתיקה, אך לא באאאאאא.

18. בהודעה נוספת של הנאשם מיום 26.9.14 (ת/3), הוא נחקר על אירוע שאירע חמישה חודשים קודם לכן, בביתו של ס' במהלכו גרמו נזק לרכוש. הנאשם הכחיש את המיוחס לו וטען כי באותה תקופה נהג לשתות אלכוהול והיה שיכור מחמת כאבים בעקבות ניתוחים ופציעה ועל כן אינו זוכר את שאירע. הנאשם חזר ואישר בהודעה זו, כי ישנו סכסוך בין המתלונן לבין אחיו של הנאשם עותמאן וכי הענין נסגר בדיון משפטי. הנאשם אמר, כי אינו יודע למי שייך רכב מזדה שמספרו כמתואר בכתב האישום ואינו יודע האם למישהו ממשפחתו יש רכב מסוג מזדה.

19. בעימות שנערך בין הנאשם למתלונן (ת/2), שב והכחיש הנאשם את המעשים. יש לומר כי העימות התקבל כראייה רק בנוגע לדברי הנאשם במהלכו ולא בנוגע לדברי המתלונן, שכאמור, לא העיד במשפט.

20. בעדותו בבית המשפט אמר הנאשם, כי המתלונן הוא רמאי והוא לא הכיר אותו, אך בשל הסכסוך הכספי הכל חשבו כי הנאשם הוא שפגע במתלונן. לדבריו, היו שני נאשמים נוספים באירוע אך הם זוכו. הנאשם השיב כי ביום האירוע התנייד באמצעות כיסא גלגלים, יצא מביתו להר הבית בעזרת אחרים שסייעו לו, כפי שנהג לעשות מדי יום, ולאחר מכן חזר לביתו. הנאשם התקשה להסביר מדוע לא אמר בחקירתו במשטרה, כי ביום האירוע ישב בכסא גלגלים והשיב כי אינו זוכר מי ליווה אותו להר הבית. הנאשם אישר, כי הגיע בעבר לביתו של ס', בנו של המתלונן, לאחר שהמתלונן לקח את כספי משפחתו ולא נותר לו כסף למגורים. לדבריו הגיע למקום על מנת לבקש מס' שיפתור את הבעיה עם אביו, ס' משך אותו לתוך ביתו והכה אותו. הנאשם הסביר כי לא התלונן

על מעשיו של ס' במשטרה כי היה תהליך של סולחה, והתקשה להסביר כיצד מתיישבת טענתו כי לא נחקר על האירוע עם ס' עם הודעתו ת/3.

דין והכרעה

21. נקודת המחלוקת המהותית בין התביעה לנאשם היא שאלת זהות הנאשם כמי שתקף ודקר את המתלונן. הראיה המרכזית שקושרת ומזהה את הנאשם כמבצע העבירה היא אמרות החוץ של המתלונן לבנו ובהודעתו במשטרה.

22. כאמור לעיל, האמרות התקבלו לפי סעיף 10(1) לפקודת הראיות, וכעת הגיעה השעה להכריע במשקלן.

23. הרציונל העומד בבסיס האפשרות לקבל אמרת קורבן אלימות שאינו עד במשפט כחריג לכלל הפוסל עדות מפי השמועה, היא ההנחה כי מדובר בנסיבות המקימות חזקה בדבר מהימנותה של האמרה (ראו ע"פ 3263/13 **בן שטרית נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 19.3.17)). מובן, כי מדובר בחזקה הניתנת לסתירה.

24. בענייננו מדובר בשתי אמרות של המנוח, האחת ניתנה בפני בנו דקות ספורות לאחר האירוע, והשנייה, בבית החולים, מספר שעות לאחריו, במסגרת הודעה שנגבתה על ידי שוטר.

בהתאם להלכה הפסוקה, גם הודעה מאוחרת במשטרה המתארת את מעשה האלימות עשויה להתקבל לפי סעיף 10(1) לפקודת הראיות ובלבד שהאמרה המאוחרת נמסרת בהזדמנות הראשונה שהייתה לקורבן העבירה להתלונן על מעשי האלימות שבוצע בו (י.קדמי, **על הראיות** (תש"ע-2009) חלק שני עמ' 621).

25. בעת שהתקבלה על ידי אמרתו של המתלונן במשטרה, טרם הוגשה לבית המשפט ראייה כלשהי, ובכלל זה ראיות בנוגע להתנהלותו של המתלונן ודברים שאמר לאחרים שהיו בסביבתו סמוך לאחר האירוע. בשלב מאוחר יותר במהלך שמיעת הראיות התברר, כי טרם גביית ההודעה בבית החולים, שוחח המתלונן עם בנו ס', ותיאר בפניו את אירוע הדקירה, ומשכך, מובן כי הדברים שנאמרו לשוטר בבית החולים לא היו ההזדמנות הראשונה שהייתה למתלונן לספר את שאירע, הגם שנאמרו סמוך לאחר האירוע. על רקע זה, ולאחר בחינת כלל הראיות, ספק אם היה מקום לקבל את הודעתו של המתלונן במשטרה כראייה קבילה, בשעה שבידי המאשימה עמדה ראייה בדבר הדברים שאמר המתלונן לבנו סמוך לאחר האירוע.

מכל מקום, לנוכח העובדה כי עיקר הדברים שמסר המתלונן בחקירת המשטרה דומה לדברים שנמסרו לבנו ס', אין משמעות רבה לעובדה שהודעת המתלונן (ת/1) התקבלה על ידי בית המשפט. כך או כך, לא אייחס לדברים שנאמרו בה משקל לחובת הנאשם.

26. בכל הנוגע לדברים שאמר המתלונן לבנו ס' ואשר תוארו על ידי ס' בעדות, ישנו קושי ממשי לתת להם משקל; המתלונן אמר לס', כי הכיר את מי שדקר אותו והוא הנאשם וכן הוסיף, כי רדף אחרי הנאשם מדירתו ועד לחצר

הבית, ראה שיש רכב שחכה לו למטה וברכב ישב במושב הנהג אחיו של הנאשם.

יש לומר, כי בהודעתו של המתלונן במשטרה (ת/1) הוא הוסיף כי האח שבו מדובר הוא אברהים אחמד ראזק.

דברים אלה שאמר המתלונן, סותרים את עדויות יתר הנוכחות באירוע, אשתו של המתלונן, בנותיו ונכדתו, שתיארו כי לאחר הדקירה, המתלונן נותר בביתו ואילו שתי הבנות הן שיצאו אל מחוץ לבית והבחינו ברכב. אם אלה הם פני הדברים, הרי שהמתלונן לא יכול היה לדעת מי מחכה לדוקר למטה וממילא לא את זהותו ובאיזה רכב הוא המתין.

27. מתוך התיאור המופיע בדו"ח הביקור של השוטר רושל אברמוב בזירת האירוע (ת/9) עולה, כי כשהגיע למקום האירוע סמוך לשעה 14:45 באותו היום, הבחין בכתמי דם בחדר המדרגות המוביל לכניסה לדירת המתלונן, ובתוך הדירה ראה כתמי דם בכניסה, וכן ראה שביל של כתמי דם המוביל מהפתח לכיוון הסלון, חדר השינה והמרפסת. תיאור זה עולה בקנה אחד גם עם לוח התצלומים, ת/19. על פי העדויות, הדקירה אירעה בפתח הבית. העובדה כי כתמי דם נמצאו גם בתוך הבית, בחדר השינה ובמרפסת מחזקת את דברי העדות בנות משפחתו של המתלונן, לפיהן המתלונן נותר בבית לאחר הדקירה ולא רדף אחרי התוקף אל חצר הבית, וממילא לא יכול היה להבחין מי נמצא עמו ובאיזה רכב הוא נמלט.

28. בנוסף לאמור לעיל, לא ברורה מידת ההיכרות של המתלונן עם הנאשם. על פי גרסת הנאשם, הוא ראה את המתלונן פעם אחת בלבד. משאלה הם פני הדברים, עולה ספק בדבר מידת יכולתו של המתלונן לזהות את הנאשם כמי שדקר אותו.

29. אוסיף כי מתוך דברי בנות המשפחה עולה, שהן שוחחו עם הנאשם לאחר פציעתו ועד לפינויו על ידי אמבולנס. תוכנם של דברים אלה, לא הובא לבית המשפט. חלק מהעדויות לא נשאלו על כך ומי שנשאלה לא זכרה. הדעת נותנת כי שיחה כזו, שמתקיימת בתכוף לאחר האירוע, עוסקת גם בזהותו של הדוקר, ועל כן העדר פרטים על אותם דברים שנאמרו יש בו כדי להפחית עוד יותר ממשקלה הנמוך ממילא של אמרת החוץ של המתלונן בפני בנו, ס'.

30. לנוכח דברים אלה, לא ניתן להעניק לאמרת החוץ של המתלונן בפני בנו משקל שיאפשר קביעה מעבר לספק סביר לפיה הנאשם הוא שדקר את המתלונן.

אמנם, לנאשם היה מניע לפגוע במתלונן בשל הסכסוך הממושך עמו שלא נפתר, וכן עדותו הפתלתלה והמתחמקת של הנאשם בבית המשפט לא הותירה רושם מהימן, ואולם אין די באלה כדי לחזק את אמרת החוץ באופן שיאפשר קביעת אשמתו של הנאשם ברמת הוודאות הנדרשת בפלילים.

31. לכך יש להוסיף את הדברים הבאים, אשר מחלישים עוד יותר את התשתית הראייתית נגד הנאשם;

5/ת הוא זיכרון דברים המתעד שיחה של שוטר עם אביו של הנאשם במהלכה אמר האב כי ביום האירוע הנאשם ישן בביתו עד סמוך לשעה 15:00 ולאחר מכן ירד לשכונה. האב לא זכר אם באותו היום הלך עם בנו למקום כלשהו.

מסמך זה הוגש בהסכמת הצדדים כראיה לאמיתות תוכנו ויש בו כדי לתמוך, במידה מסוימת, בגרסת האליבי של הנאשם שנטענה בהודעתו הראשונה במשטרה, לפיה היה בביתו בשעת האירוע.

32. בכתב האישום נטען, כי הנאשם ואחיו נמלטו ברכב מסוג מזדה שמספרו צוין בכתב האישום. מתוך מכלול הראיות שהוצגו לפני לא ברור כיצד הסיקה המאשימה את מספר הרכב. אמנם, בדו"ח הפעולה שערך השוטר רס"ל גואנמה (ת/16) נכתב כי ס', בנו של המתלונן מסר לו את מספר הרכב ותיאורו, ואולם ס' עצמו בעדותו בבית המשפט אמר שהשכנים הם שלקחו את מספר הרכב, ולא הובא לעדות כל שכן שהעיד על כך. מכל מקום, ואף אם זהות הרכב שבו נמלט התוקף הייתה כמפורט בכתב האישום, לא הוצגה כל ראיה שיש בה כדי לקשור את הנאשם לרכב זה.

33. לבסוף, לא הוצגה כל ראיה בדבר פעולת חקירה כלשהי שנעשתה ביחס לאחיו של הנאשם, איברהים רזק, אשר נטען בכתב האישום, כי הגיע למקום יחד עם הנאשם והמתין לו ברכב. לכאורה, על פי הנטען בכתב האישום, אותו אברהים הוא שותף למעשים, או לכל הפחות עד רלבנטי להם. העובדה כי לא הובא לעדות, ועל פני הדברים- כפי שעולה מתוך הראיות שהוצגו, הוא לא נחקר ולא נבדק חלקו באירוע, היא בבחינת מחדל חקירה שמעיב אף הוא על משקל ראיות התביעה.

34. לנוכח האמור לעיל, משעה שלא הוצגה תשתית ראיתית המוכיחה את אשמתו של הנאשם מעבר לספק סביר, אני מזכה את הנאשם מהמיוחס לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ט"ו אלול תשע"ז, 06 ספטמבר 2017, במעמד הצדדים